

ZAŠTO SAM STUPIO U KATOLIČKU CRKVVU

Ispovijest velikog engleskog pisca Malcoma Muggeridgea

Jedna od najuglednijih ličnosti engleskog novinarstva, autor mnogih eseja, humorist i istaknuti govornik na televiziji — Malcom Muggeridge — zajedno sa svojom suprugom Kitty prešao je 27. studenoga 1982. iz Anglikanske u Rimokatoličku crkvu. Učinio je taj značajni korak na pragu osamdesete godine života — rođen je god. 1903. kao sin skromnog namještenika. U tridesetj godini života oduševio se za komunizam i nastanio u Moskvi. Brzo je promijenio mišljenje i vratio se u Englesku. Poslije moskovskog iskustva postao je skeptik, bezobziran i oštar prema svim ideologijama. Od njegova sarkazma nisu bili pošteđeni ni prijatelji ni neprijatelji. Londonski Observer, opisujući mu profil, napisao je o njemu: »Ugrizao je svaku ruku koja ga je branila.«

Približavajući se sedamdesetoj godini života, počeo je prilaziti i religiji. U međuvremenu postao je glasovit kao izvanredni intervjuist i televizijski voditelj. U njegovim nastupima sve su više iskrsavali duhovni i moralni problemi koji su ga zanimali i razapinjali njegovu nutrinu. Sada je osuđivao moralnu slobodu koju je kao mlad čovjek zastupao i branio. Ispovijesti sv. Augustina postale su mu najdražom lektirou. Onaj tko je pratio njegov razvoj, mogao je opaziti kako se sve više približava religiji, dok napokon nije i formalno stupio u krilo Katoličke crkve, zajedno sa svojom suprugom koja ga je na tom putu pomagala. Položili su ispovijest vjere u crkvi Majke Božje Pomoćnice kršćana, koja se nalazi na posjedu lorda Longforda, jednoga od najistaknutijih engleskih katolika. U predvečerje toga dana prijelaza osvanuo je u Timesu članak, u kojem obraćenik obrazlaže motive svojeg prijelaza na katoličku vjeru. Taj članak objelodanila je i Famiglia cristiana u talijanskom prijevodu (2. I. 1983., str. 32.—33.) prema kojemu smo izradili naš prijevod. Članak nosi naslov: »Perchè mi sono convertito al cattolicesimo«. U podnaslovu: »Un articolo-confessione del grande scrittore inglese«. Te smo naslove sačuvali i u našem prijevodu.

Može se katkad činiti apsurdno da čovjek na pragu osamdesete godine života prelazi u novu vjersku zajednicu — u mojem slučaju radi se o stupanju

u Rimokatoličku crkvu. Nije li to slično kao kad bi netko potpisivao ugovor o životnom osiguranju u danima kad mu je život već posve pri kraju. No budući da se pripadnost jednoj Crkvi ne mjeri po vremenu, nego prosuđuje prema vječnosti, zato godine u tom slučaju imaju neznatno značenje. Ako se djeca krste prije nego što uzmognu shvatiti značenje krštenja, zašto starci ne bi smjeli biti primljeni u jednu Crkvu malo prije no što se nađu na odru. O ideji da postanem katolikom razmišljao sam mnogo godina, imao sam veliku volju da to učinim, ali me u tome neka otajstvena sila zaustavljala. Sačuvao sam živu uspomenu na jedan razgovor s Majkom Terezijom iz Kalkute u Hyde Parku o svojem problemu. Majka Terezija željela me je vidjeti kao obraćenika, a ja sam želio ostvariti njezin savjet. Zahvalnost koju njoj dugujem ne da se izraziti riječima. Dala mi je novu viziju o tome što znači biti kršćanin. Ispravno shvaćeno i ostvareno kršćanstvo daje čovjeku izvanrednu ljubav koja može obuhvatiti cijeli svijet.

Majka Terezija mi je rekla da joj svagdašnja pričest daje snage za ustrajnost u karitativnom radu; bez te snage, kaže, umorila bi se i u poslu zastala. Kako bih onda ja mogao otkloniti takvu duhovnu hranu koja mi se nudi. Bilo je i trenutaka kada sam se branio od pomisli na obraćenje. Uznemirivala me je pomisao na svećenike i prelate koji su odstupili od Crkve. Na moje prigovore Časna mi je Majka odgovorila kako je Krist odabrao dvanaest apostola, a jedan od njih postao je izdajnik. Pa i oni vjerni u kritičnim su se časovima razbježali. Ne smijemo se stoga iznenaditi ako se i danas među svećenicima i prelatima nađe slabića.

U našem duhovnom životu razvija se podsvijesni proces, a u snazi toga procesa, nakon godina sumnje i neodlučnosti, iskrnsne jasnoća i sigurnost. U tom se trenutku osjećamo kao onaj slijepi kojemu je Gospodin vratio vid, pa izjavljujemo kao i on: »Znam da sam bio slijep, a sada evo vidim.« Ili kao što je Pascal u trenucima ushićenja klicao: »Sigurnost, radost, mir!«

Obraćeniik navodi neke činjenice koje su na njega djelovale i pospješile obraćenje:

Zadivilo me je što je Crkva, usprkos tolikim padovima i konfuzijama u načelima, nadživjela burnu dvotisućljetnu povijest. Crkva bez prekida u sakramentalnoj formi dijeli Tijelo i Krv Kristovu, svaki dan i svaki sat u svim krajevima svijeta. Tu su, dalje, i Sveci, od apostola Pavla pa do Majke Terezije, koji su svi odreda, na ovaj ili onaj način, pridonosili obnovi vjere te čuvali Crkvu iz naraštaja u naraštaj.

Među svecima posebnu sam prednost dao sv. Augustinu iz Hippona; njegove *Ispovijesti*, koje umjetničku formu ujedinjuju s uvjerljivošću, dokazuju kako tjelesne i socijalne strasti mogu biti podvrgnute posvećenom životu i služiti Bogu.

Taj veliki svetac živio je u epohi koja je umnogome bila slična našoj. Propadanje u moralnom i kulturnom pogledu bilo je očito. Kada je do Augustina u Kartageni dospjela vijest da su barbari opljačkali i opustošili Rim, on je govorio svojim vjernicima da ne gledaju na Rim kao na grad koji su sagradile ljudske ruke, pa ga mogu i razoriti, nego neka uprave svoj pogled na Grad Božji, koji ljudske ruke nisu sagradile, pa ga i ne mogu razoriti. Nakon tog događaja svetac se posvetio pisanju velikog djela *De civitate Dei* kojim je dao smjernice za obnovu kršćanstva od šteta koje mu je nanijelo poganstvo. Danas

je zapadna civilizacija umnogome u sličnom stanju u kojem je bio rimski imperij u doba sv. Augustina. To stanje nije posljedica ekonomskih i političkih činilaca, kako to moderni državnici tvrde, nego je posljedica opće moralne krize koja je zahvatila današnje društvo. Uvijek me je privlačio i zadovoljavao odgovor Katoličke crkve na tu krizu, kao npr. enciklika *Humanae vitae*.

Zabranu služenjem sredstvima protiv začeca uvijek sam smatrao opravdanom i pravednom. Ta sredstva oduzimaju seksualnosti njezinu naravnu svrhu (prokreacija novoga života), slabe čistu bračnu ljubav, jer pogoduju sebičnosti i vode u moralnu propast.

Isto se može reći i za legaliziranje pobačaja koji je danas toliko raširen da se u prosjeku svake treće minute ubija pokojni život što se tek rada. Ovamo spada i legaliziranje eutanazije. Tako smo došli do »samilosne« žrtve koja brojem nadvisuje hitlerovske, a to iznakuže lice kršćanske obitelji i pretvara je u neku vrstu industrijaliziranog posjeda kojemu je jedina svrha napredak stoke i povećanje dobitka.

Ovo su praktična razmišljanja koja su me dovela do Katoličke crkve. Ali ima i nešto drugo što je teže izraziti: osjećaj povratka u kuću; ponovno povezati niti izgubljenog života; odgovoriti zvonu koje već tako dugo zvoni; zauzeti mjesto za jednim stolom koje je dugo bilo prazno. Sve ovo ne uključuje udaljivanje od ostalih drugova kršćana, nego, naprotiv, još me više uz njih veže.

Jedno od rijetkih dobročinstava koja mi je priskrbila moja popularnost na televiziji jest u tome što me je mnogo osoba — opazivši, gledajući moj program, da prilazim kršćanstvu — posjetilo ili mi je pismeno priopćilo da se i one osjećaju odanima Kristu. Izlazim npr. iz restorana, a jedan konobar pođe za mnom, ne da bi se potužio kako je dobio slabu napojnicu, nego da mi rekne da je i on religiozan. Ili ovaj slučaj: u prostorijama televizije, u sobi za stolne igre, jedna mi djevojka šapnu u uho: »I ja ljubim Gospodina.«

Prolazeći jednom londonskom ulicom, naiđem na nekog doseljenika koji me je prepoznao s televizije, pa mi je došao u susret s pozdravom: »Dragi brate u Kristu!« Dragocjen je to doživljaj koji mi — protivno rezultatima socioloških istraživanja — dovodi do svijesti da postoji jedno kršćansko bratstvo što se proteže od sovjetskih logora do filmskih studija u Los Angelesu, sve do parlamentarnih i senatskih skupina. Za sve neka je izražena Bogu hvala!

Još nešto. Svoje stupanje u Katoličku crkvu opisao sam kao osobnu stvar. Istini za volju, izjavljujem da mi je moja životna družica, koja već 54 godine sa mnom dijeli sudbinu, pomagala na tom putu. Zajedno smo učinili taj veliki korak a da nismo ni osjećali potrebu da se o tome dogovaramo: u času prijelaza u Katoličku crkvu bili smo kao jedna osoba.

Priradio: O. Ivan Kukula DI